

ESPAI D'OPINIONS**Nº282**
Maig 2013**Fina Santiago****Diputada del Grup Parlamentari
MÉS****UNA LLEI QUE ENS ALLUNYA D'EUROPA**
I ENS FA RETROCEDIR 30 ANYS

Mai m'hagués imaginat que l'any 2013, després d'haver aconseguit una llei d'interrupció voluntària de l'embaràs com l'aprovada l'any 2010, hauria d'escriure un article com aquest. Que haguessin de tornar a les velles consignes de finals dels anys 80, que amb la música de l'Himne de Riego es cantava "*si los curas y obispos parieran el aborto seria legal, como son de derechas y hombres no nos quieren dejar abortar*"; o les campanyes a favor del dret a decidir de les dones, amb cartells que posaven "Mentre ells es pensen si elaboren o no una llei d'avortament, tu, dona, anota aquestes adreces" i, a continuació tot un llistat d'adreces d'altres països on les dones de l'Estat espanyol podien anar a avortar. O les campanyes de recollides de signatures, quan volien encausar a dones que havien avortat clandestinament, i moltíssimes dones, fos vera o no, ens autoinculpàvem signat un document on deia "Jo també he avortat".

Mentre es lluitava per aconseguir una llei es produïen avortaments clandestins, o les dones viatjaven principalment a Holanda i a Londres per avortar.

Perquè varen ser molts d'anys de lluitar per aconseguir una llei de terminis, una llei on la dona pren la darrera decisió. Prèviament es va aprovar la llei de l'any 1985, una llei de supòsits de violació, malformació del fetus, i risc greu per a la salut física o psíquica de la dona, aquets dos darrers supòsits requerien un informe mèdic.

Actualment tenim la llei de salut sexual i reproductiva, de l'any 2010. Permet la interrupció voluntària de l'embaràs fins a la catorzena setmana. Ho permet fer a un hospital o clínica pública o concertada. La decisió la pren la dona, i la intervenció es fa en bones condicions sanitàries. Es poden donar tots els consells i assessorament que necessiti.

Aquesta llei recull una de les reivindicacions dels col·lectius de dones progressistes i feministes: que les dones puguin decidir responsablement si

volen o no avortar davant un embaràs no desitjat. Simplement, donar capacitat de decisió a les dones sobre el seu cos.

Doncs el Partit Popular no és capaç d'entendre-ho; vol que les decisions no les pugui prendre la dona d'una forma responsable, vol que les dones estiguin tutelades. Entre la decisió d'interrompre l'embaràs i abans de la intervenció quirúrgica hi ha d'haver la tutela d'un metge, o dos segons les darreres informacions sorgides als mitjans de comunicació. Un metge que decidirà si la dona es troba entre els supòsits que estableixi la llei. Tornam a l'any 85... en el millor dels casos, perquè el PP està valorant que el supòsit de malformació fetal no pugui ser un supòsit legal.

Aquest canvi suposarà un retrocés importantíssim en el segle XXI. Varem tardar anys a aconseguir-ho. Quan la societat va estar preparada i les condicions polítiques ho varen fer possible, es va aprovar la llei de terminis. Els pronòstics negatius que anunciaven els sectors més reaccionaris no es varen complir. No han pujat les taxes d'avortament, no s'han produït problemes socials de cap tipus, tampoc sanitaris.

El canvi representarà una involució en la història de la legislació sobre l'avortament a Europa. Una vegada aconseguida una llei d'avortament de terminis cap país s'ha tornat enrere. Tornar a la llei de supòsits ens allunya de països com Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Grècia, Itàlia França, Suècia, Suïssa, Portugal, i d'altres com Austràlia o Canada, que tenen lleis d'avortament de terminis. Al Regne Unit que té una llei de supòsits, és suficient que la dona declari que la seva situació econòmica en aquells moments no li permet continuar amb l'embaràs, és una autodeclaració responsable, no hi ha processos de tuteles per prendre les decisions.

La llei que vol aprovar el ministre Gallardón ens allunya d'Europa i ens aproxima als països menys laics o menys democràtics. Ens retorna a la idea de que la reproducció i la sexualitat és el mateix, que van plegats, i que s'ha de controlar les dones.

Una de les principals objeccions del Partit Popular a l'actual llei d'avortament és el tema de les menors. Que una menor no necessiti de l'autorització paterna o materna perquè pugui avortar davant un embaràs no desitjat. És curiós que sigui el mateix partit que considera que seria oportú baixar l'edat penal de 16 a 14 anys. Una menor podria ser tractada com un adult als 14 anys en temes penals, però aquesta mateixa menor no pot decidir, segons el PP, no continuar amb un embaràs no desitjat.

A la pràctica la llei Gallardón significarà que les dones que vulguin avortar i no estiguin dins els supòsits ho hauran de fer clandestinament, o hauran de viatjar fora de l'Estat, com succeïa fins l'any 85.

La preocupació dels governants hauria de ser donar garanties sanitàries i jurídiques a les dones que necessitin avortar, fer una política activa d'anticoncepció, una política de protecció a la maternitat i a la infància, perquè l'embaràs, la maternitat i la paternitat sigui responsable i joïós. En canvi, els

governants actuals utilitzen les energies per imposar la seva moral. Perquè són els mateixos que varen votar contra la llei del divorci; els qui varen votar contra la llei que permet a les parelles homosexuals casar-se; els qui no volen que els joves menors tinguin accés als anticonceptius. Afortunadament, el temps ens dóna la raó. Són moments de resistir i de plantejar alternatives.